

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν Ἀθήναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ.

'Εν Ἑλλάδι ἵνα παρασημοφορηθῇς ὀφείλεις προηγουμένως νὰ παρέδῃς τοῦλάχιστον τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ Δεκαλόγου τοῦ Μωσέως.

Παρασημοφορεῖται ὁ ἱατρός ὅστις διατάσσει εἰς τὸν ἀσθενὴ κλυστήριον, παρασημοφορεῖται ὁ φαρμακοποιὸς ὁ παρασκευάζων τὸ κλυστήριον· κατὰ δικαιότερον λόγον ἀξιζει νὰ παρασημοφορηθῇ καὶ ὁ ἀσθενὴς ὁ ὑφιστάμενος τὸ κλυστήριον.

'Ολίγαι ἀκόμη ἑκατοστύες παρασήμων καὶ εἰς τὸ Ἑθνικὸν Λεξικὸν θὰ εἰσαχθῇ ἡ φράσις : τοῦ σχολικοῦ καὶ τοῦ παρασήμου.

'Εὰν ἦμην Βασιλεὺς καὶ ἐσηκονόμουν κἀνένα πρῶτὸ μὲ βαρὺ μαχμουρλοῦμι θὰ ἐζήτουν νὰ ὑπογράψω διάταγμα δι' οὗ οἱ Ἕλληνες μου ὅλοι θὰ ἐκηρύσσοντο ἱππότες.

Διότι δὲν γνωρίζω τίς Ἕλληνας δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὡς ὁ Ταξίαρχος κ. Σπράβας : Σὲ περιμένω εἰς τοὺς Φιλίππους, χωρὶς διόλου νὰ περιμένῃ;

'Ετοιμάζω καὶ ἐγὼ τοὺς τίτλους μου διὰ νὰ συμπεριληφθῶ εἰς τὸν προσεχῆ κατάλογον νέων ἱπποτῶν.

Σὺς ἐκμυστηρεύομαι μερικοὺς :

Ὁ βίος μου διανέμεται ἐξ ἴσου ὡς νὰ ἦσαν δύο μισθοκάρικα ψωμιά μεταξὺ τῆς κλίνης μου καὶ τοῦ καφενείου τοῦ Γιαννοπούλου.

Κυκλοφοροῦν εἰς τὴν ἀγορὰν διαμαρτυρημένα καὶ μὴ περισσότερα συναλλάγματα μου ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου. Διὰ νὰ μὲ πιστεύσητε, σὺς λέγω ὅτι εἶμαι ὀλίγον φαλακρός.

'Εσπασα τὰς κεφαλὰς τεσσάρων ψωριάρηδων, αἱματοκύλισα δύο λωδιασμένους καὶ μίαν γυναῖκα.

Εὐρέθην μάρτυς εἰς εἴκοσι πέντε καυγάδες, οἵτινες θὰ ἔλθον εἰς αἱματοχυσίαν ἐὰν δὲν τοὺς προσελάμβανε πάντοτε ἡ περίπολος.

Ὑπῆρξα μέλος μυστικῶν ἐταιριῶν εἰς ἃς ἐπίναμε ῥωσικὸ τσάι καὶ ἐβουτούσαμε ἀγγλικά μπισκοτίνια.

'Εχω μηνύσεις ἐναντίον μου ἀπὸ ὅλα τὰ πεζοδρόμια τῆς πρωτευούσης καὶ μερικῶν ἐπαρχιῶν δοκιμάσαντα τὸ βῆρος τῆς σπάθης μου.

Μεταξὺ τῶν τίτλων μου εὐρίσκεται ἐνυπόγραφος διαβεβαίωσις τοῦ κυρέως μου ὅτι δύναται νὰ περάσῃ τὸν μύστακά μου ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς λεπτοτέρας βελόνης.

Διὰ νὰ κατωρθώσω τοῦτο, κοιμῶμαι πάντοτε ἀνάσκελα, ἂν καὶ φίλος ἱατρός μου εἶπεν ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη κτυπᾷ σ' τὸ κεφάλι.

'Εκυνήγησα προῖκες ἀπὸ τὴν ἰσχυρότεραν ὡς τρυποκάρυδο μέχρι τῆς παχυτέρας ὡς καπὸνι καὶ ἐπέτυχα μίαν μετρίαν τὴν ὁποίαν ἐροκάνισα τοὺς πρώτους ἐξ ἡμῶν.

'Εχω καὶ ἄλλους τίτλους μὴ ἐπιδεχομένους δημοσιότητος.

Τί λέτε ; Δὲν ἐπαρκοῦν οἱ φανεροὶ μόνον ;

Εἰς τὸ κοιτῶν παρασημοφοροῦμεθα παρὰ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ πολιτικῇ διὰ τῶν γυναικῶν.

Τὸ μόνον σῶμα τοῦ στρατοῦ τὸ ὁποῖον παρασημοφορεῖται ἀφ' ἐχυτοῦ εἶναι τὸ ἱππικόν.

Διὰ τοῦτο ἡ κυβέρνησις ἐξ ἀφρημαῶν ἀπένειμε παράσημα εἰς τοὺς κυρίους Σοῦτσον καὶ Μκυρομιχάλην.

Εἰς τὸ αὐτὸ σῶμα ἀνήκουσιν ἡ Ὁθωνίστρα, ὁ Ντόκ, ὁ πρίγκιψ Ἀθερινόπουλος καὶ ὁ κόμης Δὲ Κάστρος.

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα διακρίνει cavaliers καὶ chevaliers.

κατ' ἀναλογίαν ἡμεῖς ἔχομεν ἀναβάτας καὶ ἐπιβάτας.

Ἐμαθα ἀπὸ τὸν στενὸν μου φίλον ἅγιον Πέτρον ὅτι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅπου ἐπικρατεῖ ἰσότης ὅλοι οἱ ἱπ-
πῶται ὁδηγοῦνται κατ' εὐθείαν . . . εἰς τοὺς σταύλους,
μαζὺ μὲ τοὺς ἵππους των.

Συνήθως οἱ σταυροὶ διανέμονται ὑπὸ στραβῶν.

Μισάνθρωπος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΩ.

«Στ' ἀφωρισμένο τὸ χωρὶ τὸ Μάϊ βρέχει,» λέγει
κοινὴ τις παροιμία.

Εἰς δὲ τὴν Σύρον μας τὸν Ἰούλιον χορεύουν.

Τώρα πῶς νὰ ὀνομάσωμεν τὸ τόπον, ὅπου χορεύουν
τὸν Ἰούλιον;

Δὲν φρονῶ νὰ ἦναι κολακευτικὴ ἢ ὀνομασία, ὅπου
λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν Ἰούλιον μῆνα ῥέπουσι πρὸς
κίνησιν μᾶλλον τὰ πνεύματα παρὰ τὰ σώματα.

Ἐν τούτοις ἐχόρευσαν χθὲς καὶ ἐχόρευσαν καὶ καλὰ
πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν περιπατητῶν τῆς πλα-
τείας μας, οἵτινες ἐθεώρουν ἐκ τῶν παραθύρων τὴν δι-
νὴν ἐκείνην τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ἐνηγκαλισμένων σω-
μάτων στροβιλιζομένων, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ὁ Δουλίος κά-

μνει πειράματα τοῦ καταποντισμοῦ του, διότι μεταξὺ
τῶν χορευόντων διακρίνονται καὶ χρυσαὶ γαλόνια Ἰταλῶν.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ὑπῆρξεν ἡμέρα συγκινητικῶν ἀπο-
χαιρετισμῶν, γενομένων πανταχοῦ τῆς πόλεώς μας μὲ
βιολιὰ, κιθάρας, μαντολίνα φλάουτα καὶ γαδαροφωνάρας
παρὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ
ἰταλικοῦ ναυτικοῦ, οἵτινες ὡς πρὸς τοῦτο τὸ κεφάλαιον
ἐξέλαβον τὴν Σύρον ὡς ἐλευθέραν Κέρκυραν.

Φαντάσου, ὅτι δὲν εὗρισκα τόπον τὸ ἐσπέρας νὰ με-
ταβῶ εἰς τὸν οἶκόν μου, διότι αἱ ὁδοὶ εἶχον καταληφθῇ
ἀπὸ τοὺς κανταδόρους Ἰταλοὺς, οἵτινες ὅλην τὴν νύκτα
δὲν μ' ἀφήκαν νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ὅστις
ἦνοιγε τὸ παράθυρόν του διὰ νὰ πάρῃ φρέσκο.

Ἐκολλοῦσαν ὑπ' αὐτὸ καὶ τὸν ἐξεκούφαινον.

Ἐν τούτοις σήμερον ἀνεχώρησαν οἱ συμπολιταὶ μας
οὗτοι, περὶ τὰς 5,000, ἐπιβαίνοντες τοῦ στόλου των,
διὰ τοῦ ἀγνωστον, διότι τὰς διαταγὰς των ἠνοίξαν περὶ
τὰ πέντε μίλια μακρὰν τοῦ λιμένος.

Ὅταν ὁ στόλος ἠνοίχθη εἰς τὸ πέλαγος ἔλαβε τὴν
διεύθυνσιν πρὸς τὴν Τήνον σήμερον τὴν μεσημβρίαν.

Ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ τὸ ἀνεμέναν.

Πλὴν αἰφνης ἐν ᾧ ἐπλησίασεν εἰς ταύτην ἀνέκρουσε
πρῦμναν, καὶ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς Μυκόνου.

Τὰ σχόλια ἤρχισαν.

— Ἡ Παναγία ἴσως ἔκαμε μακρόθεν τὸ θαῦμά της.

— Ὅχι, μεταβαίνουν εἰς Μύκονον διὰ νὰ προμηθευ-
θοῦν τυροβολιές.

— Καλὲ δά. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Palestro, ἐπειδὴ τοῦ
ἔγειναν παρατηρήσεις, διότι πέρυσιν ἐσύλλησε τὰς ἀρχαι-

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεογύμου).

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ κάποιος οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ὀλισθαίνων ἐπὶ τοῦ
τάπητος, ἐπλησίασε εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἠδυνήθη νὰ
διακρίνω, διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, τὴν σκιάν του
ὀλόκληρον διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἀλλ' ἐν τῇ
σκιᾷ ἐκείνῃ ἦτις μοῦ τὸν ἀναπαρίστα κατὰ κρόταφον, ἡ
μύτη του εἶχε τόσον ὄγκον ὥστε ἐν μέσῳ ὅλης μου ἐκεί-
νης τῆς ταραχῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσω. Περιέρ-
γον! πῶς αἱ μικραὶ αὗται λεπτομέρειαι ἐπανέρχονται
εἰς τὴν μνήμην! Δὲν ἐτόλμων νὰ στραφῶ, ἀλλὰ κατέ-
τρωγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σκιάν ταύτην ἥτις μοῦ
παρίστα τὸν σύζυγόν μου· προσεπάθουν νὰ συναρπάσω
ἐν αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην τῶν κινήσεών του, προσεπάθουν
ν' ἀνέυρω τὰς διαφόρους ἐκφράσεις τῆς φυσιογνωμίας
του, ἀλλὰ μάτην, ἀλλοίμονον!

Δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ ἐκφράσω διὰ

λέξεων ὅ,τι ἠσθανόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἡ γραφὴ
μου μοῦ φαίνεται τόσον χονδροειδὴς διὰ νὰ τὰ γράψῃ
ὅλα ἐκεῖνα, καὶ ἔπειτα μήπως ἔβλεπον εὐκρινῶς ἐν τῇ
καρδίᾳ μου; Ναι, ἀναμφιβόλως, ἠσθανόμην πολλὴν πε-
ριέργειαν νὰ εἰσέλθω τέλος πάντων εἰς τὸν ἀγνωστον αὐ-
τὸν κόσμον, διὰ τὸν ὅποιον εἶχον συλλαβεῖ τόσους μυστή-
ριώδεις ψιθυρισμούς, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἔτρεμον μὴ μοῦ
ἀνοίξωσι ὀρθάνοικτον τὴν θύραν του. Ναι, ἀναμφιβόλως,
ἠθελον ν' ἀνεγερθῇ δι' ἐμὲ ὁ μυστηριώδης πέπλος, ἀλλὰ
μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀπὸ μίαν γωνίαν πρῶτον.

Οἱ ἄνδρες τὰ ἐννοοῦσιν ὅλα αὐτά; ἐννοοῦσιν ὅτι εἰς τὰς
καρδίας ἀρμόζει βαθμιαῖος φωτισμὸς καὶ ὅτι ἂν τὸ ἡμί-
φως ἀφυπνίζει, ὁ φλογερὸς ἥλιος ἐκθαμβοῖ καὶ φλέγει;
Ἡ κόρη ἡ ὁποία τρεμουλιάζει εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐκεῖ,
μὴ νομίζετε ὅτι δὲν θέλει νὰ διδαχθῇ. Ὡ πολλοὺ γε καὶ
δεῖ! ἔχει τὰσιν, καλὴν θέλησιν, νοημοσύνην ζωηράν,
εὐμάθειαν, εἰξεύρει ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν
ὅλα πρέπει νὰ τὰ μάθῃ· δὲν ἀποφεύγει οὔτε τὴν διδα-
σκαλίαν, οὔτε τὸν διδάσκαλον· μόνον ἡ μέθοδος τῆς δι-
δασκαλίας τὴν ἀνησυχεῖ. Φοβεῖται μήπως ὁ νέος ἐκεῖνος
καθηγητὴς, ὅστις ἔχει τόσον εὐρείας γνώσεις, στρέψῃ
ὑπὲρ τὸ δέον ταχέως τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ λησμο-
νήσῃ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἀλφάβητον.

Μέχρι πρὸ ὀλίγου, ὁ μνηστὴρ οὗτος ἦτο πειθήνιος, τα-
πεινός, πρόθυμος νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς, κρύπτων τὰς
γνώσεις του ὅπως κρύπτει τις ἐν ἀμαρτήμα, ὁμιλῶν τὴν